

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 26. julija 2017¹

Zadeva C-389/15

**Evropska komisija
proti**

Svetu Evropske unije

„Ničnostna tožba – Sklep Sveta o odobritvi začetka pogajanj o revidiranem Lizbonskem aranžmaju o označbah porekla in geografskih označbah – Izključna pristojnost Unije – Člen 3(1) PDEU – Člen 207 PDEU – Skupna trgovinska politika – Trgovinski vidiki pravic intelektualne lastnine“

1. Komisija s svojo tožbo Sodišču predlaga, naj razglasi ničnost Sklepa Sveta z dne 7. maja 2015 o odobritvi začetka pogajanj o revidiranem Lizbonskem aranžmaju o označbah porekla in geografskih označbah, kar zadeva vprašanja, ki spadajo v pristojnost Evropske unije².

2. Po mnenjih 3/15³ in 2/15⁴ je Sodišče z obravnavano zadevo znova pozvano k pojasnitvi obsega skupne trgovinske politike, ki je v skladu s členom 3(1)(e) PDEU področje, za katero je izključno pristojna Unija. Natančneje, Sodišče bo moralo odločiti, ali vzpostavitev mednarodnega sistema registracije ter vzajemne zaščite označb porekla in geografskih označb, kakršen je tisti, na katerega se nanaša izpodbijani sklep, spada med „trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine“ v smislu člena 207(1) PDEU.

I. Pravni okvir

A. Mednarodno pravo

3. Lizbonski aranžma o zaščiti označb porekla in njihovi mednarodni registraciji, podpisan v Lizboni 31. oktobra 1958 (v nadaljevanju: Lizbonski aranžma), je pogodba, ki jo izvaja Svetovna organizacija za intelektualno lastnino (WIPO) in h kateri lahko pristopi vsaka država podpisnica Konvencije za varstvo industrijske lastnine, podpisane 20. marca 1883 v Parizu (v nadaljevanju: Pariška konvencija). Veljati je začel 25. septembra 1966, nato pa je bil leta 1967 revidiran in zatem leta 1979 spremenjen.

4. Za zdaj je 28 podpisnic Lizbonskega aranžmaja. Med njimi je sedem držav članic Unije, in sicer Republika Bolgarija, Češka republika, Francoska republika, Italijanska republika, Madžarska, Portugalska republika in Slovaška republika. Tri druge države, in sicer Helenska republika, Kraljevina Španija in Romunija, so ta aranžma podpisale, vendar ga do zdaj niso ratificirale. Unija pa ni podpisnica navedenega aranžmaja, h kateremu lahko pristopijo le države.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² V nadaljevanju: izpodbijani sklep.

³ Mnenje 3/15 (Marakeška pogodba o dostopu do objavljenih del) z dne 14. februarja 2017 (EU:C:2017:114).

⁴ Mnenje 2/15 z dne 16. maja 2017 (v nadaljevanju: mnenje 2/15, EU:C:2017:376).

5. V skladu s členom 1 Lizbonskega aranžmaja države podpisnice tega aranžmaja sestavljajo posebno unijo v okviru Unije za varstvo industrijske lastnine, ustanovljene s Pariško konvencijo, in se zavežejo, da na podlagi tega aranžmaja na svojih ozemljih zaščitijo označbe porekla proizvodov iz drugih držav posebne unije, od trenutka, ko so bile te registrirane v Mednarodnem uradu WIPO za intelektualno lastnino.

6. V skladu s členom 2(1) Lizbonskega aranžmaja „označba porekla“ v smislu tega aranžmaja pomeni geografsko označbo države, regije ali kraja, ki je namenjena opisu proizvoda, ki ima tu poreklo in katerega kakovost ali značilnosti so predvsem ali izključno posledica geografskega okolja z njemu lastnimi naravnimi in človeškimi dejavniki.

7. Členi od 3 do 7 navedenega aranžmaja urejajo iz njega izhajajoče pogoje za zaščito označb porekla, pa tudi podrobna pravila za registracijo navedenih označb pri Mednarodnem uradu WIPO za intelektualno lastnino.

8. Člen 8 navedenega aranžmaja določa, da lahko vsaka država posebne unije za zagotovitev zaščite teh označb izvaja svojo nacionalno zakonodajo.

9. Člen 13(2) Lizbonskega aranžmaja določa, da tega lahko revidirajo konference delegatov držav posebne unije iz njegovega člena 1.

B. Pravo Unije

10. Unija je od leta 1970 postopoma sprejela različne akte o ureditvi pogojev za zaščito označb porekla in zaščitnih geografskih označb, ki se nanašajo na nekatere vrste proizvodov, in sicer vina, žgane pijače, aromatizirana vina ter druge kmetijske proizvode in živila.

11. Zakonodajo Unije v zvezi s tem danes sestavljajo Uredba (ES) št. 110/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. januarja 2008 o opredelitvi, opisu, predstavitvi, označevanju in zaščiti geografskih označb žganih pijač ter razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 1576/89⁵, Uredba (EU) št. 1151/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. novembra 2012 o shemah kakovosti kmetijskih proizvodov in živil⁶, Uredba (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in (ES) št. 1234/2007⁷ ter Uredba (EU) št. 251/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o opredelitvi, opisu, predstavitvi, označevanju in zaščiti geografskih označb aromatiziranih vinskih proizvodov in o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 1601/91⁸.

II. Dejansko stanje in izpodbijani sklep

A. Revizija Lizbonskega aranžmaja

12. Skupščina posebne unije, ustanovljene z Lizbonskim aranžmajem, je septembra 2008 vzpostavila delovno skupino, ki je dobila nalogo, da pripravi revizijo za izboljšanje in povečanje privlačnosti tega aranžmaja ter pri tem ohrani njegove cilje in načela.

5 UL 2008, L 39, str. 16, in popravek v UL 2009, L 228, str. 47.

6 UL 2012, L 343, str. 1, in popravek v UL 2013, L 55, str. 27.

7 UL 2013, L 347, str. 671, in popravka v UL 2014, L 189, str. 261, in UL 2016, L 130, str. 32.

8 UL 2014, L 84, str. 14, in popravka v UL 2014, L 105, str. 12, in L 283, str. 77, ter UL 2016, L 227, str. 5.

13. Navedena delovna skupina se je oktobra 2014 v zvezi s tem sporazumela o osnutku akta (v nadaljevanju: osnutek revidiranega aranžmaja). Spremembe, predvidene v tem osnutku, v različici, ki jo je razposlal generalni direktor WIPO 14. novembra 2014, so se nanašale zlasti na področje uporabe predvidene zaščite, v zvezi s katero je bilo predlagano, da se razširi na geografske označbe (člena 2 in 9), na vsebino in meje te zaščite (členi od 10 do 20) ter na možnost medvladnih organizacij, da pristopijo k navedenemu aranžmaju in da glasujejo v skupščini posebne unije (člena 22 in 28).

14. V Ženevi je bila sklicana diplomatska konferenca, ki je potekala od 11. do 21. maja 2015, da bi se preučil in sprejel navedeni osnutek. Nanjo so bile v skladu z osnutkom poslovnika, ki ga je odobril njegov pripravljalni odbor, povabljene ne le delegacije iz 28 držav podpisnic Lizbonskega aranžmaja, temveč tudi dvoje „posebnih“ delegacij, in sicer delegacija Unije ter nekatere delegacije „opazovalke“, ki so zastopale države članice WIPO, vendar niso bile podpisnice navedenega aranžmaja.

15. Navedena diplomatska konferenca je 20. maja 2015 sprejela Ženevski akt Lizbonskega aranžmaja o označbah porekla in geografskih označbah, ki je bil na voljo za podpis 21. maja 2015.

B. Priporočilo Komisije in izpodbijana odločba

16. Komisija je v okviru priprave na navedeno diplomatsko konferenco 30. marca 2015 sprejela priporočilo za Sklep Sveta o odobritvi začetka pogajanj o revidiranem Lizbonskem aranžmaju o označbah porekla in njihovi mednarodni registraciji (v nadaljevanju: priporočilo Komisije).

17. Komisija je v tem priporočilu najprej pozvala Svet, naj ob upoštevanju na eni strani izključne pristojnosti, dodeljene Uniji s členom 3(1)(e) PDEU na področju skupne trgovinske politike, ter na drugi strani cilja in vsebine Lizbonskega aranžmaja svoj sklep opre na člen 207 PDEU in člen 218(3) in (4) PDEU.

18. Komisija je nato predlagala Svetu, naj ji prepusti vodenje pogajanj v imenu Unije, in sicer v okviru pogajalskih smernic, ki jih je ta predlagal, in ob posvetovanju s posebnim odborom, ki ga je imenoval.

19. Svet je 7. maja 2015 sprejel izpodbijani sklep, ki odstopa od priporočila Komisije, saj se je oprl na člen 114 PDEU in člen 218(3) in (4) PDEU. V njegovi uvodni izjavi 3 je izbira take pravne podlage obrazložena tako:

„(3) [Osnutek] revidiranega aranžmaja določa sistem zaščite označb porekla in geografskih označb za pogodbenice z enotno registracijo. To vprašanje je predmet usklajevanja v okviru nacionalne zakonodaje [Unije] o kmetijskih označbah in torej spada v deljeno pristojnost Unije (kar zadeva kmetijske označbe) in njenih držav članic (kar zadeva nekmetijske označbe in davke).“

20. V uvodnih izjavah od 4 do 7 navedenega sklepa je v zvezi z vodenjem pogajanj navedeno:

„(4) Kar zadeva določbe [osnutka revidiranega] aranžmaja, ki se nanašajo tako na zadeve, ki spadajo v pristojnost Unije, kot tudi na zadeve, ki spadajo v pristojnost držav članic, Svet vsem sedmim državam članicam podpisnicam sedanjega Lizbonskega aranžmaja in Komisiji na podlagi pogajalskih smernic, navedenih v prilogi, dovoli, da se skupaj udeležijo pogajanj na diplomatski konferenci.

(5) Za ohranjanje načel in ciljev Lizbonskega aranžmaja je treba v interesu Unije izključiti vsako možnost, da nečlanice zahtevajo in izvajajo glasovalne pravice med diplomatsko konferenco. Zato sedem držav članic [Unije], ki so podpisnice [Lizbonskega] aranžmaja, na podlagi skupnega stališča izjava svojo glasovalno pravico, in sicer tudi pri vprašanjih, ki spadajo v pristojnost Unije.

- (6) Obravnavani sklep ne posega v sodelovanje držav članic, ki so sedanje podpisnice Lizbonskega aranžmaja, na diplomatski konferenci in v njihovo izvajanje glasovalnih pravic na tej konferenci, kar zadeva vprašanja v njihovi pristojnosti.
- (7) Za zagotovitev enotnosti zastopanja Unije navzven morajo sedem držav članic, ki so podpisnice Lizbonskega aranžmaja, in Komisija v skladu s členom 4(3) [...] PEU v celotnem postopku pogajanj tesno sodelovati.“

21. V izreku izpodbijanega sklepa je navedeno:

„Člen 1

Komisija sme skupaj s sedmimi državami članicami, ki so podpisnice Lizbonskega aranžmaja, sodelovati na diplomatski konferenci za sprejetje [osnutka] revidiranega [...] aranžmaja o označbah porekla in geografskih označbah, kar zadeva vprašanja v pristojnosti Unije.

Člen 2

Sedem držav članic [Unije], ki so podpisnice [Lizbonskega] aranžmaja, na podlagi skupnega stališča izvaja svojo glasovalno pravico, in sicer tudi pri vprašanjih, ki spadajo v pristojnost Unije.

Člen 3

Pogajanja potekajo v skladu s pogajalskimi smernicami, navedenimi v prilogi.

Člen 4

Na diplomatski konferenci se je treba v zvezi z vprašanji v pristojnosti Unije ustrezno uskladiti. Pogajalci po konferenci nemudoma poročajo skupini Sveta za intelektualno lastnino.“

22. Komisija je po sprejetju izpodbijanega sklepa podala izjavo, v kateri je v bistvu navedla svoje nestrinjanje s pravno podlago, na katero se je oprl Svet, pa tudi z opredelitvijo držav članic kot pogajalk v imenu Unije.

III. Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

23. Komisija Sodišču predlaga, naj:

- razglasi ničnost izpodbijanega sklepa;
- ohrani njegove učinke do začetka veljavnosti novega sklepa Sveta v razumnem roku od izreka sodbe Sodišča in
- Svetu naloži plačilo stroškov.

24. Svet Sodišču predlaga, naj:

- zavrne tožbo in
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

25. Predsednik Sodišča je s sklepi z dne 27. novembra 2015 Češki republiki, Zvezni republiki Nemčiji, Helenski republiki, Kraljevini Španiji, Francoski republiki, Italijanski republiki, Madžarski, Kraljevini Nizozemski, Republiki Avstriji, Portugalski republiki in Slovaški republiki dovolil intervencijo v sporu v podporo predlogom Sveta.

26. S sklepom z istega dne je predsednik Sodišča dovolil Evropskemu parlamentu, da intervenira v sporu v podporo predlogom Komisije.

27. Predsednik Sodišča je s sklepom z dne 12. januarja 2016 Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska dovolil intervencijo v sporu v podporo predlogom Sveta v primeru obravnave.

28. V tej zadevi je obravnava potekala 12. junija 2017.

IV. Tožba

29. Komisija je v utemeljitev svoje tožbe, ki jo je podprl Parlament, navedla dva tožbena razloga. Prvi tožbeni razlog je ta, da izpodbijani sklep priznava obstoj pristojnosti držav članic v nasprotju s členom 3 PDEU, saj naj bi pogajanje zadevalo sporazum, ki naj bi spadal v izključno pristojnost Unije. Drugi tožbeni razlog je kršitev člena 207(3) PDEU ter člena 218(3), (4) in (8) PDEU, ker je Svet države članice opredelil kot „pogajalke“ na področju, ki spada v pristojnost Unije, in ni sprejel izpodbijanega sklepa v skladu s potrebno večino.

30. Prvi tožbeni razlog, ki ga je navedla Komisija, je sestavljen iz dveh delov. Komisija v prvem delu, ki vključuje njeno trditev, ki jo zagovarja primarno, navaja, da se revidirani aranžma nanaša na trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine, ki v skladu s členom 207(1) PDEU izhajajo iz skupne trgovinske politike. Vendar naj bi ta politika zajemala eno od področij, na katerih naj bi imela Unija v skladu s členom 3(1) PDEU izključno pristojnost, kar naj v izpodbijanem sklepu ne bi bilo upoštevano.

31. Komisija v drugem delu prvega tožbenega razloga, navedenega podredno, trdi, da lahko revidirani osnutek aranžmaja posega v skupna pravila, ki jih je določila Unija na področju zaščite označb porekla in geografskih označb, in da naj torej v izpodbijanem sklepu ne bi bila upoštevana izključna pristojnost Unije, ki naj bi jo imela Unija v skladu s členom 3(2) PDEU.

32. V zvezi s tem naj takoj navedem, da je po mojem mnenju prvi del prvega tožbenega razloga utemeljen, kar bi moralo po mojem mnenju zadostovati za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa. Zato se mi za rešitev obravnavanega spora ne zdi potrebno preučiti drugega dela prvega in drugega tožbenega razloga.

A. Glavne trditve strank o prvem delu prvega tožbenega razloga

33. Kot sem že navedel, Komisija ob podpori Parlamenta primarno zastopa stališče, da je izpodbijani sklep v delu, v katerem se v skladu s členom 207(1) PDEU nanaša na „trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine“ in torej spada na področje skupne trgovinske politike, v izključni pristojnosti Unije.

34. Zato naj bi bila Unija edina pristojna za pogajanje o mednarodnih sporazumih o intelektualni lastnini, saj naj bi bilo glede na njihov cilj in vsebino določeno, da imajo ti sporazumi posebno zvezo z mednarodno trgovino, na primer zato ker bi jo olajšali s poenotenjem zakonodaje.⁹ Posledično naj ta izključna pristojnost še zdaleč ne bi bila omejena na sporazume o uskladitvi zaščite pravic intelektualne

⁹ Sodba z dne 18. julija 2013, Daiichi Sankyo in Sanofi-Aventis Deutschland (C-414/11, EU:C:2013:520, točke od 50 do 60 in navedena sodna praksa).

lastnine, dogovorjene v institucionalnem in postopkovnem okviru Svetovne trgovinske organizacije (STO), temveč naj bi med drugim zajemala druge sporazume, katerih posamična analiza pokaže, da je njihov namen zlasti spodbujati trgovino z blagom ali storitvami s tretjimi državami na podlagi vzajemnosti, pri čemer se za to blago ali storitve zagotovi ista raven zaščite, kakršno že imajo na notranjem trgu.¹⁰ To bi lahko zlasti veljalo za nekatere sporazume, ki jih izvaja WIPO.

35. V obravnavanem primeru Komisija in Parlament navajata, da ima osnutek revidiranega aranžmaja podobno kot Lizbonski aranžma posebno zvezo z mednarodno trgovino. Sicer naj res ne bi imel preambule, kjer bi bil naveden njegov cilj. Vendar naj bi bilo iz analize njegovih določb in okvira, v katerega spada, razvidno, da sta njegova cilj in učinek ta, da so označbe porekla vseh pogodbenic deležne ugodnosti, ki jih ponuja mednarodni sistem registracije, ki jim na ozemlju vseh drugih pogodbenic zagotavlja pravno varstvo pred tveganjem prilastitve ali uporabe, ki bi lahko posegli v njihovo celovitost in s tem škodovali njihovemu trženju v tujini. Tako naj bi se z navedenim osnutkom izboljšala zaščita izvoza iz Unije v tretje države, ki bi bila sicer odvisna od registracije v vsaki državi posebej in torej različnih jamstev. Zato naj bi tak osnutek v celoti spadal v izključno pristojnost Unije, in to čeprav bi morali sistem varstva, ki se namerava z njim vzpostaviti, izvajati organi držav članic v skladu s členom 291 PDEU.¹¹ Poleg tega naj bi Unija že sama na podlagi člena 207 PDEU sklenila nekaj mednarodnih sporazumov o zaščiti geografskih označb, na primer s Švicarsko konfederacijo ali Ljudsko republiko Kitajsko, in Svet, ki naj ne bi izpodbijal obstoja te prakse, naj ne bi utemeljil, zakaj je v obravnavanem primeru od nje odstopal.

36. Po navedbah Komisije Svet v izpodbijanem sklepu in svojih vlogah na Sodišču napačno primerja zunanje in notranje pristojnosti Unije. Pristojnost Unije za pogajanje o osnutku revidiranega aranžmaja naj bi namreč lahko glede na cilj in vsebino tega projekta izvirala iz skupne trgovinske politike, čeprav naj bi na eni strani sama skupna pravila Unije na področju zaščite označb porekla temeljila na skupni kmetijski politiki ter na približevanju zakonodaje držav članic, in čeprav je Unija na drugi strani svoje pristojnosti na tej stopnji izvajala le pri označbah porekla v zvezi s kmetijskimi proizvodi, ne pa pri tistih, ki se nanašajo na ne-kmetijske proizvode, kot naj bi bilo potrjeno zlasti v mnenju 1/94¹² ter sodbah z dne 18. julija 2013, Daiichi Sankyo in Sanofi-Aventis Deutschland¹³, in z dne 22. oktobra 2013, Komisija/Svet¹⁴.

37. Nazadnje Komisija izpodbija trditev Sveta, da navedba napačne pravne podlage v izpodbijanem sklepu pomeni le postopkovno kršitev. Ta navedba naj bi namreč imela tako pravni kot dejanski učinek na sodelovanje Unije in sedmih držav članic podpisnic Lizbonskega aranžmaja pri pogajanjih v zvezi z revidiranim osnutkom aranžmaja. Vendar pa naj bi s tem tožbenim razlogom vsekakor izpodbijala kršitev izključne pristojnosti Unije in ne gole navedbe napačne pravne podlage.

38. Svet ob podpori vseh držav članic intervenientk pa meni, da osnutek revidiranega aranžmaja ne spada na področje skupne trgovinske politike in da Unija zato v zvezi s tem nima izključne pristojnosti za pogajanje o njem.

10 Sodbi z dne 12. maja 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia in ERSA (C-347/03, EU:C:2005:285, točke od 71 do 83), in z dne 22. oktobra 2013, Komisija/Svet (C-137/12, EU:C:2013:675, točke od 56 do 67).

11 Mnenje 2/91 (Konvencija ILO št. 170) z dne 19. marca 1993 (EU:C:1993:106, točka 34).

12 Mnenje 1/94 (sporazumi, priloženi Sporazumu STO) z dne 15. novembra 1994 (EU:C:1994:384, točka 29).

13 C-414/11, EU:C:2013:520.

14 C-137/12, EU:C:2013:675.

39. Svet v zvezi s tem poudarja, da mora imeti tak mednarodni sporazum za to, da bi bilo mogoče za mednarodni sporazum – o katerem se je treba pogajati v drugem okviru, kot je okvir STO, in ki se nanaša na druga vprašanja intelektualne lastnine, kot so zajeta v Sporazumu o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine¹⁵ – šteti, da se nanaša na „trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine“ v smislu člena 207(1) PDEU, posebno zvezo z mednarodno trgovino.

40. Najprej, osnutek revidiranega aranžmaja naj drugače od sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine, preučenega v sodbi z dne 18. julija 2013, Daiichi Sankyo in Sanofi-Aventis Deutschland¹⁶, ne bi spadal v institucionalni in postopkovni okvir, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da ima tako posebno zvezo. Dalje naj bi bilo iz členov 3 in 4 Konvencije o ustanovitvi WIPO, podpisane v Stockholmu 14. julija 1967, razvidno, da je glavni cilj te organizacije spodbujati sprejetje ukrepov za izboljšanje varstva intelektualne lastnine ter uskladiti nacionalne zakonodaje na tem področju, ta konvencija pa naj se poleg tega ne bi nanašala na noben trgovinski cilj. Poleg tega naj cilj samega osnutka revidiranega aranžmaja – drugače od sporazumov, obravnavanih v sodbi z dne 22. oktobra 2013, Komisija/Svet¹⁷, ki se je v preostalem nanašala na trgovino s storitvami, in ne na varstvo pravic intelektualne lastnine v zvezi z blagom, pa tudi v sodbi z dne 12. maja 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia in ERS¹⁸ – ne bi bil ta, da olajša trgovino z razširitvijo zakonodaje Unije na tretje države, temveč ta, da se z navedenim aranžmajem po zgledu skupnih pravil, ki jih je sprejela Unija na podlagi člena 114 PDEU, vzpostavi mehanizem ohranjanja tradicionalne proizvodnje in zagotavljanja informacij potrošnikom, ki bi se uporabljal za vse pogodbenice, vključno z Unijo, če bi pristopila k navedenemu aranžmaju.

41. Poleg tega naj bi preučitev navedenega osnutka pokazala, da je namen aranžmaja vzpostaviti enoten postopkovni okvir za zaščito označb porekla. Po navedbah Sveta ta cilj izhaja zlasti iz člena 114 PDEU, saj naj bi imel revidirani aranžma učinke na veljavno zakonodajo vseh pogodbenic, ker naj bi te morale uvesti postopke za usklajitev s sistemom, določenim v tem aranžmaju. Vsekakor pa Svet meni, da če bi imela uvedba teh postopkov učinke na trgovino z blagom med vsemi pogodbenicami, naj bi bili ti učinki prej sekundarni in posredni, ne pa glavni cilji navedenega aranžmaja.

42. Nazadnje Svet pojasnjuje, da če bi Sodišče menilo, da je ustrezna materialnopravna podlaga izpodbijanega sklepa člen 207 PDEU, in ne člen 114 PDEU, bi bilo treba napačno sklicevanje na ta člen šteti za postopkovno kršitev, na podlagi katere ne bi bilo mogoče utemeljiti razglasitve ničnosti tega sklepa.¹⁹ Svet naj bi se namreč v obeh primerih upravičeno skliceval na člen 218(3) in (4) PDEU kot na postopkovno pravno podlago navedenega sklepa, na podlagi katere naj bi Svet moral izpodbijati sklep sprejeti s kvalificirano večino in brez sodelovanja Parlamenta.

43. Naj navedem tudi, da so Komisija in Parlament na eni strani ter Svet in države članice intervenientke na drugi strani na obravnavi vztrajali pri svojih trditvah, ki so jih dopolnili s sklicevanjem na mnenji Sodišča 3/15²⁰ in 2/15.

¹⁵ Ta sporazum je Priloga 1C k Sporazumu STO, ki je bil podpisan 15. aprila 1994 v Marakešu in odobren s Sklepom Sveta 94/800/ES z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL 1994, L 336, str. 1).

¹⁶ C-414/11, EU:C:2013:520, točke od 52 do 55.

¹⁷ C-137/12, EU:C:2013:675.

¹⁸ C-347/03, EU:C:2005:285.

¹⁹ Svet se v zvezi s tem sklicuje zlasti na sodbo z dne 10. septembra 2015, Parlament/Svet (C-363/14, EU:C:2015:579, točka 27 in navedena sodna praksa).

²⁰ Mnenje 3/15 (Marakeška pogodba o dostopu do objavljenih del) z dne 14. februarja 2017 (EU:C:2017:114).

B. Presoja

44. Podobno kot Komisija in Parlament menim, da osnutek revidiranega aranžmaja spada v skupno trgovinsko politiko. Iz tega izhaja, da v izpodbijanem sklepu, ker ni bil sprejet na podlagi člena 207 PDEU, ni upoštevana izključna pristojnost, ki je s členom 3(1) PDEU na tem področju podeljena Uniji.

45. Treba je opozoriti, da ima Unija v skladu s členom 3(1)(e) PDEU izključno pristojnost na področju skupne trgovinske politike.

46. V skladu s členom 207(1) PDEU ta politika „temelji na enotnih načelih, zlasti glede sprememb carinskih stopenj, sklenitve sporazumov o carinskih tarifah in trgovini, ki se nanašajo na trgovino z blagom in storitvami, trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine, tuje neposredne naložbe, doseganje enotnosti pri ukrepih liberalizacije, izvozno politiko in ukrepe trgovinske zaščite, na primer pri dampingu ali subvencijah. Skupna trgovinska politika se izvaja v okviru načel in ciljev zunanjega delovanja Unije.“

47. Kot je nedavno opozorilo Sodišče, je iz te določbe, zlasti iz njenega drugega stavka, ki določa, da je skupna trgovinska politika del „zunanjega delovanja Unije“, razvidno, da je ta politika povezana s trgovino s tretjimi državami.²¹

48. V zvezi s tem je ustaljena sodna praksa, da zgolj okoliščina, da ima lahko akt Unije, kot je sporazum, ki ga je ta sklenila, nekatere posledice za trgovino z eno ali več tretjimi državami, ne zadostuje za sklep, da je treba ta akt uvrstiti v skupino aktov, ki spadajo v skupno trgovinsko politiko. Nasprotno pa akt Unije spada v to politiko, če se nanaša posebej na to trgovino, tako da je v bistvu namenjen spodbujanju, olajševanju ali urejanju te trgovine in ima neposredne in takojšnje učinke nanjo.²²

49. Z drugimi besedami, mednarodne zaveze, ki jih je prevzela Unija na področju intelektualne lastnine, spadajo med „trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine“ v smislu člena 207(1) PDEU, če pomenijo posebno zvezo z mednarodno trgovino s tem, da so v bistvu namenjene spodbujanju, olajševanju ali urejanju te trgovine in imajo neposredne in takojšnje učinke nanjo.²³

50. Iz tega sledi, da le tisti deli predvidenega sporazuma, ki so posebna zveza – v zgoraj navedenem smislu – s trgovino med Unijo in tretjimi državami, spadajo na področje skupne trgovinske politike.

51. Torej je treba preveriti, ali so določbe v navedenem osnutku revidiranega aranžmaja namenjene spodbujanju, olajševanju ali urejanju te trgovine in imajo neposreden in takojšen učinek nanjo.

52. Pri takem preverjanju je treba ugotoviti ustreznost ali neustreznost materialnopravne podlage, ki jo je navedel Svet ob sprejetju izpodbijanega sklepa, in sicer člen 114 PDEU namesto člena 207 PDEU, ki je materialnopravna podlaga, navedena v priporočilu Komisije. V zvezi s tem se strinjam z mnenjem Sveta, v skladu s katerim je določitev ustrezne pravne podlage akta Unije nepogrešljiv pogoj za vsako presojo delitve pristojnosti med Unijo in državami članicami.

53. V zvezi s tem naj opozorim, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča izbira pravne podlage akta Unije temeljiti na objektivnih elementih, ki so lahko predmet sodnega nadzora, med katerimi sta zlasti namen in vsebina tega akta.²⁴

21 Glej zlasti mnenje 2/15 (točka 35 in navedena sodna praksa).

22 Glej zlasti mnenje 2/15 (točka 36 in navedena sodna praksa).

23 Glej zlasti mnenje 2/15 (točka 112 in navedena sodna praksa).

24 Glej zlasti sodbo z dne 22. oktobra 2013, Komisija/Svet (C-137/12, EU:C:2013:675, točka 52 in navedena sodna praksa).

54. Ker je v obravnavanem primeru cilj izpodbijanega sklepa odobritev začetka pogajanj o osnutku revidiranega Lizbonskega aranžmaja v zvezi z označbami porekla in geografskimi označbami, je treba ta sklep preučiti v povezavi z Lizbonskim aranžmajem ter z osnutkom revidiranega aranžmaja.

55. V zvezi s tem naj opozorim, da v skladu s členom 1 Lizbonskega aranžmaja te države podpisnice sestavljajo posebno unijo v okviru Unije za varstvo industrijske lastnine, ustanovljene s Pariško konvencijo, in se zavežejo, da na podlagi tega aranžmaja na svojih ozemljih zaščitijo označbe porekla proizvodov iz drugih držav posebne unije, od trenutka, ko so bile te registrirane v Mednarodnem uradu Svetovne organizacije za intelektualno lastnino.

56. Členi od 3 do 7 navedenega aranžmaja urejajo iz njega izhajajoče pogoje za zaščito označb porekla, pa tudi podrobna pravila za njihovo registracijo v Mednarodnem uradu WIPO za intelektualno lastnino.

57. Člen 8 navedenega aranžmaja določa, da lahko vsaka država posebne unije za zagotovitev zaščite teh označb izvaja svojo nacionalno zakonodajo.

58. Iz preučitve osnutka revidiranega aranžmaja in pogajalskih smernic, navedenih v prilogi k izpodbijanemu sklepu, je razvidno, da je njegov glavni cilj izboljšati in posodobiti pravni okvir lizbonskega sistema, da bi ta postal privlačnejši za prihodnje nove članice, hkrati pa ohraniti načela in cilje iz Lizbonskega aranžmaja. Natančneje, namen osnutka revidiranega aranžmaja je zagotoviti raven zaščite označb porekla, določeno z Lizbonskim aranžmajem, in jo razširiti na geografske označbe. Namen tega osnutka je tudi podrobneje določiti in pojasniti pravila lizbonskega sistema v zvezi z zahtevami za mednarodno registracijo in njeno veljavnostjo, materialne in postopkovne vidike zaščite, ki jo morajo imeti registrirane označbe porekla in geografske označbe na ozemlju vsake države pogodbenice, pa tudi zavrnitev učinkov mednarodne registracije. Nazadnje, v osnutku revidiranega aranžmaja je za medvladne organizacije določena možnost, da se vključijo v lizbonski sistem.

59. Iz navedenih okoliščin izhaja, da je namen osnutka revidiranega aranžmaja glede na njegovo vsebino zlasti razširiti zaščito označb porekla na geografske označbe ter okrepiti mednarodni sistem registracije in vzajemne zaščite, vzpostavljen z Lizbonskim aranžmajem.

60. V zvezi s tem je mogoče narediti vzporednice z nekaterimi določbami iz predvidenega sporazuma o prosti trgovini med Unijo in Republiko Singapur, ki je bil predmet mnenja 2/15. Ta sporazum namreč vsebuje zaveze na področju intelektualne lastnine, ki so navedene v poglavju XI tega sporazuma. Natančneje, navedeni sporazum v zvezi z geografskimi označbami vsebuje naslednje določbe.

61. Člen 11.17(1) predvidenega sporazuma vsako pogodbenico obvezuje, da vzpostavi „sisteme za registracijo in zaščito geografskih označb na svojem ozemlju za kategorije vin in žganih pijač ter kmetijskih proizvodov in živil, za katere meni, da je to ustrezno“. Ta sistem mora vsebovati nekatere postopke, opisane v odstavku 2 navedenega člena 11.17, ki med drugim omogočajo upoštevanje zakonitih interesov tretjih oseb. Odstavek 3 tega člena dodaja, da se geografske označbe, ki jih zaščiti vsaka od pogodbenic, vpišejo na seznam, za katerega skrbi Odbor za trgovino, ustanovljen s predvidenim sporazumom. Geografske označbe, ki so na tem seznamu, mora v skladu s členom 11.19 tega sporazuma zaščititi vsaka pogodbenica, tako da lahko zadevni podjetniki preprečijo tretjim osebam, da bi zavajale javnost ali storile druga dejanja nelojalne konkurence.²⁵

²⁵ Glej točko 116 mnenja 2/15.

62. Sodišče v svojem mnenju poudarja, da ima skupek določb v zvezi z avtorskimi in sorodnimi pravicami, znamkami, geografskimi označbami, modeli, patenti, podatki iz preskusov in sortami rastlin, navedenimi v poglavju XI predvidenega sporazuma, ki pomenijo sklic na obstoječe večstranske mednarodne obveznosti na eni strani in na dvostranske zaveze na drugi, bistveni namen v skladu z vsebino člena 11.1(1)(b) sporazuma zagotoviti podjetnikom iz Unije in Singapurja „ustrezno raven“ zaščite njihovih pravic intelektualne lastnine.²⁶

63. Po navedbah Sodišča določbe iz poglavja XI navedenega sporazuma omogočajo podjetnikom iz Unije in Singapurja, da na ozemlju druge pogodbenice uživajo standarde varstva pravic intelektualne lastnine, ki so do neke mere enotni, in s tem prispevajo k njihovem enakopravnemu sodelovanju pri trgovini z blagom in storitvami med Unijo in Republiko Singapur.²⁷

64. Sodišče v svojem mnenju iz navedenega sklepa, najprej, da je namen določb poglavja XI predvidenega sporazuma res, kot je navedeno v členu 11(1) tega sporazuma, „olajšati proizvodnjo in komercializacijo inovativnih in ustvarjalnih proizvodov ter zagotavljanje storitev med pogodbenicama“ in „povečati koristi trgovine in naložb“.²⁸

65. Sodišče iz navedenega izpelje tudi, da to poglavje nikakor ne spada v okvir usklajevanja zakonodaje držav članic Unije, temveč je njegov namen urejati liberalizacijo trgovine med Unijo in Republiko Singapur.²⁹

66. Sodišče nazadnje poudari, da glede na bistveno mesto, ki ga ima varstvo pravic intelektualne lastnine pri trgovini z blagom in storitvami na splošno in zlasti pri boju zoper nezakonito trgovino, lahko določbe poglavja XI predvidenega sporazuma neposredno in takoj vplivajo na trgovino med Unijo in Republiko Singapur.³⁰

67. Iz tega po mnenju Sodišča sledi, da se v skladu z merili, poudarjenimi v točkah 36 in 112 njegovega mnenja, poglavje XI predvidenega sporazuma nanaša na „trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine“ v smislu člena 207(1) PDEU.³¹ Glavni cilj tega poglavja je namreč olajšati in urejati trgovino med Unijo in Republiko Singapur, njegove določbe pa so v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 36 in 112, takšne, da imajo neposredne in takojšnje učinke nanjo. Sodišča iz tega sklepa, da navedeno poglavje spada v izključno pristojnost Unije na podlagi člena 3(1)(e) PDEU.³²

68. Obrazložitev Sodišča v mnenju 2/15 je po mojem mnenju mogoče v veliki meri prenesti v okvir te tožbe.

69. Iz pravil, zajetih v osnutku revidiranega aranžmaja, namreč izhaja, da mora vsaka pogodbenica zaščititi označbe porekla in geografske označbe, ki so bile registrirane v Mednarodnem uradu WIPO za intelektualno lastnino, tako da lahko zadevni podjetniki preprečijo tretjim osebam, da bi zavajale javnost ali storile druga dejanja nelojalne konkurence.

26 Glej točko 121 mnenja 2/15.

27 Glej točko 122 mnenja 2/15. Sodišče navaja, da velja „[e]nako [...] za člene od 11.36 do 11.47 predvidenega sporazuma, ki vsako pogodbenico zavezujejo, naj določi kategorije civilnih sodnih postopkov in ukrepov, ki zainteresiranim osebam omogočajo, da se sklicujejo na svoje pravice intelektualne lastnine in jih uveljavljajo“ (točka 123), pa tudi „za člene od 11.48 do 11.50 sporazuma, ki vsako pogodbenico zavezujejo, naj uvede metode, po katerih carinski organi identificirajo ponarejeno ali piratsko blago, in naj določi, da imajo imetniki pravic intelektualne lastnine možnost, da kadar obstaja dvom ponarejanja ali piratstva, dosežejo začasno prekinitev sprostitve tega blaga v promet“ (točka 124). Prvonavedene določbe zagotavljajo „neko enotnost med ravno sodnega varstva, ki jo imajo imetniki pravic intelektualne lastnine v Uniji oziroma v Singapurju“ (točka 123), drugonavedene pa „neko enotnost med sredstvi, ki so na voljo za zaščito imetnikov pravic intelektualne lastnine pred vstopom ponarejenega ali piratskega blaga v Unijo oziroma v Singapur“ (točka 124).

28 Glej točko 125 mnenja 2/15.

29 Glej točko 126 mnenja 2/15.

30 Glej točko 127 mnenja 2/15.

31 Glej točko 128 mnenja 2/15.

32 Glej točko 130 mnenja 2/15.

70. Kot upravičeno trdita Komisija in Parlament, je iz preučitve vsebine osnutka revidiranega aranžmaja in okvira, v katerega spada, razvidno, da sta, čeprav v njem ni preambule z izrecno navedbo njegovega cilja, cilj in učinek tega osnutka aranžmaja, da so označbe porekla in geografske označbe vseh pogodbenic deležne ugodnosti, ki jih nudi mednarodni sistem registracije, ki jim na ozemlju vseh drugih pogodbenic zagotavlja pravno varstvo pred tveganjem prilastitve ali uporabe, ki bi lahko posegli v njihovo celovitost in s tem škodovali njihovem trženju v tujini. Tako se lahko z osnutkom revidiranega aranžmaja izboljša zaščita izvoza iz Unije v tretje države, ki bi bila sicer odvisna od registracije v vsaki državi posebej in torej od različnih jamstev.

71. Določbe osnutka revidiranega sporazuma tako podjetnikom iz vsake države podpisnice Lizbonskega aranžmaja omogočajo, da na ozemlju drugih pogodbenic uživajo standarde varstva pravic intelektualne lastnine, ki so do neke mere enotni. Te določbe tako prispevajo k njihovemu enakopravnemu sodelovanju v trgovini z blagom in storitvami med državami članicami podpisnicami Lizbonskega aranžmaja. Zato lahko osnutek revidiranega aranžmaja z vzpostavitvijo mednarodnega sistema vzajemne zaščite označb porekla in geografskih označb neposredno vpliva na trgovino z blagom, zaščitenim s tako pravico intelektualne lastnine.³³

72. Navedene določbe poleg tega nikakor ne spadajo v okvir usklajevanja zakonodaje držav članic Evropske unije.

73. Naj dodam, da je obstoj mednarodnega sporazuma, kakršen je Lizbonski aranžma, neločljivo povezan z obstojem trgovinskih odnosov med državami podpisnicami tega aranžmaja. Z drugimi besedami, tak sporazum ne bi imel pomena brez trgovinskih odnosov med državami, ki so njegove podpisnice.

74. Iz zgoraj navedenih okoliščin izhaja, da je glede na bistveno mesto, ki ga ima varstvo pravic intelektualne lastnine na splošno pri trgovini z blagom in storitvami in še posebej pri boju zoper nezakonito trgovino, cilj določb osnutka revidiranega aranžmaja olajšati in urejati trgovino med državami podpisnicami Lizbonskega aranžmaja, zato imajo te neposredne in takojšnje učinke na to trgovino.

75. Okoliščina, da je – drugače kot v primeru osnutka revidiranega aranžmaja, na katerega se nanaša izpodbijani sklep – predvideni sporazum o prosti trgovini med Unijo in Republiko Singapur, ki je bil predmet mnenja 2/15, sporazum, katerega predmet in cilja sta „vzpostavitev območja proste trgovine“ in „liberalizirati in olajšati trgovino in naložbe med pogodbenicama“³⁴, po mojem mnenju ne nasprotje temu, da se obrazložitev Sodišča v zvezi z določbami tega sporazuma o geografskih označbah po analogiji uporabi v okviru te tožbe.

76. Na eni strani se mi namreč ne zdi, da Sodišče v točkah svoje obrazložitve, ki sem jih že navedel, pripisuje odločilni pomen ugotovitvi, da so bile določbe o geografskih označbah del sporazuma o prosti trgovini. Na drugi strani pa vključitev določb, katerih cilj je zagotoviti vzajemno zaščito geografskih označb, kot taka in ne glede na vrsto mednarodnega sporazuma in njegovo poimenovanje v tovrstni sporazum vsekakor jasno dokazuje obstoj tesne zveze med to zaščito in razvojem mednarodne trgovine.

77. Poleg tega ne izpodbijam, da je za intelektualno lastnino značilno, da s tem, ko ščiti znanje in veščine, spodbuja ustvarjalno dejavnost. Natančneje, kot je upravičeno pojasnil Svet v svojem stališču, je cilj geografskih označb ohraniti tradicionalna znanja, kulturne izraze in posebne proizvodne tehnike ter omogočiti, da potrošniki dobijo zanesljive informacije o kakovosti zadevnih proizvodov.

³³ Glej po analogiji zlasti sodbo z dne 12. maja 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia in ERSA (C-347/03, EU:C:2005:285, točka 81).

³⁴ Glej točko 32 mnenja 2/15.

78. Vendar ker se varstvo takih pravic intelektualne lastnine izvaja z revizijo mednarodnega sporazuma, kakršen je Lizbonski aranžma, je njegov smisel in namen tesno povezan z obstojem trgovinskih odnosov med pogodbenicami takega sporazuma in z željo teh pogodbenic, da razvijajo te odnose.

79. Tako menim, da z vidika posamezne pogodbenice Lizbonskega aranžmaja vzpostavitev sistema zaščite označb porekla in geografskih označb izhaja zlasti iz želje po izvažanju znanja in veščin ob zagotovitvi, da ti ne bi bili ogroženi. Glavni cilj zaščite, ki izhaja iz mednarodnega sporazuma, kakršen je Lizbonski aranžma, ter iz osnutka revidiranega aranžmaja, je torej razviti popolnoma pošteno trgovino med pogodbenicami, medtem ko je zaščita znanja in veščin eden od pogojev tega razvoja, in ne cilj sam po sebi.

80. Menim, da Svet zamenjuje cilj vsebinskih pravil prava Unije, ki urejajo dodelitev označb porekla in geografskih označb, ter cilj mednarodnega sistema vzajemne zaščite označb porekla in geografskih označb, vzpostavljenega z osnutkom revidiranega aranžmaja.

81. Če se posameznemu proizvodu dodeli geografska označba, povezana z njegovim poreklom in načinom proizvodnje, se s tem priznajo posebnosti proizvoda. Geografska označba poveča tržno vrednost proizvodov, za katere se dodeli, hkrati pa se z njo zagotovi, da se ti proizvodi zaradi svojih posebnih značilnosti razlikujejo od drugih podobnih proizvodov. Take značilnosti močno povečajo možnosti proizvoda za izvažanje. Če se vzpostavi mednarodni sistem vzajemne zaščite označb porekla in geografskih označb, se s tem omogoči, da se lahko proizvodi, ki so tako zaščiteni, tržijo mednarodno brez bojazni pred zlorabo njihovega ugleda. Vzpostavitev takega sistema lahko torej z zagotovitvijo, da mednarodna trgovina ne posega v znake kakovosti, spodbudi trgovino s takimi proizvodi. Poleg tega lahko taka zaščita poveča ugled teh proizvodov in že samo s tem poveča povpraševanje potrošnikov po teh proizvodih ter podjetja, ki jih proizvajajo, spodbudi, da jih izvažajo v države podpisnice Lizbonskega aranžmaja.

82. Do te mere je torej vsekakor mogoče šteti, da ima osnutek revidiranega aranžmaja posebno zvezo s trgovino, saj je njegov glavni namen olajšati in urejati to trgovino ter lahko neposredno in takoj učinkuje nanjo.

83. V zvezi s tem ni pomembno, da niti v izpodbijanem sklepu, niti osnutku revidiranega aranžmaja, niti Lizbonskem aranžmaju ni izrecno navedeno, da je njihov cilj spodbujati, olajšati ali urejati mednarodno trgovino. Zaradi tega, ker take navedbe ni, namreč ni nujno, da izgine posebna zveza, ki je razvidna iz preučitve vsebine osnutka revidiranega aranžmaja in iz njegovega okvira in ki obstaja med vzpostavitvijo mednarodnega sistema vzajemne zaščite označb porekla in geografskih označb med pogodbenicami Lizbonskega aranžmaja na eni strani in razvojem mednarodne trgovine med temi pogodbenicami na drugi strani.

84. Nasprotno od tega, o čemer bi bilo mogoče sklepati glede na materialnopravno podlago, na kateri je temeljilo sprejetje izpodbijanega sklepa, cilj vzpostavitve mednarodnega sistema vzajemne zaščite označb porekla in geografskih označb v skupini držav, kakršen je ta, na katerega se nanaša izpodbijani sklep, ni približevanje zakonodaje držav članic z namenom vzpostavitve in delovanja notranjega trga, v skladu s tem, kar določa člen 114(1) PDEU. Težišče se premakne in tako postane upoštevana tista pravna podlaga, ki ureja zunanje vidike delovanja Unije, v obravnavanem primeru člen 207 PDEU.

85. Poleg tega je treba pojasniti, da se mi za odločitev, da mednarodni sporazum zadeva „trgovinske vidike pravic intelektualne lastnine“ v smislu člena 207(1) PDEU in torej izhaja iz trgovinske politike Unije, institucionalni okvir pogajanja o tem sporazumu ne zdi odločilen. Zlasti, kot to izhaja že iz sodne prakse Sodišča³⁵, ni mogoče zahtevati, da se je treba o tem sporazumu, da bi spadal v to politiko, pogajati v okviru STO ali splošneje v določenem institucionalnem okviru. Tako lahko poleg

³⁵ Glej sodbi z dne 12. maja 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia in ERS (C-347/03, EU:C:2005:285), in z dne 22. oktobra 2013, Komisija/Svet (C-137/12, EU:C:2013:675).

dvostranskih trgovinskih sporazumov, o katerih se je pogajala Unija, in večstranskih sporazumov, o katerih so potekala pogajanja v okviru STO ali pod okriljem drugih mednarodnih organizacij, pogajanje Unije glede „trgovinskih vidikov pravic intelektualne lastnine“ v smislu člena 207(1) PDEU, kakršni so tisti, ki so povezani z zaščito označb porekla in geografskih označb, poteka v okviru WIPO.

86. Poleg tega naj navedem, da se ne strinjam s trditvijo Sveta, da bi bila navedba člena 114 PDEU kot materialnopravne podlage, če se predpostavi, da je napačna, le postopkovna kršitev, zaradi katere ni mogoče razglasiti ničnosti izpodbijanega sklepa. Izbira člena 207 PDEU kot pravne podlage akta Unije ima namreč v primeru pogajanja in sklenitve sporazumov z eno ali več tretjimi državami ali mednarodnimi organizacijami posebne postopkovne posledice. V členu 207(3) PDEU je namreč pojasnjeno, da se v tem položaju člen 218 PDEU uporablja „ob upoštevanju posebnih določb“ člena 207 PDEU. Tako mora na primer Komisija pogajanja, kot je med drugim izrecno določal člen 3 njenega priporočila, izvajati ob posvetovanju s posebnim odborom, navedenim v členu 207(3) PDEU. Obstoj takih posebnih določb, v skladu s katerimi se postopek pogajanj in postopek sklenitve sporazumov, ki spadajo v skupno trgovinsko politiko, razlikujeta od postopka, ki se v skladu s členom 218 PDEU uporablja za druge vrste mednarodnih sporazumov, sam po sebi povzroči, da postane navedba pravilne pravne podlage, v obravnavanem primeru člena 207 PDEU, odločilna.

87. Iz vseh zgornjih premislekov izhaja, da ima cilj izpodbijanega sklepa po mojem mnenju posebno zvezo s skupno trgovinsko politiko, zato je treba za njegovo sprejetje kot pravno podlago uporabiti člen 207 PDEU. To poleg tega pomeni, da izpodbijani sklep v skladu s členom 3(1)(e) PDEU spada na področje, za katero je izključno pristojna Unija.

88. Iz tega izhaja, da je prvi del prvega tožbenega razloga, na katerega se sklicuje Komisija, po mojem mnenju utemeljen in da je zato treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen. Kot sem navedel predhodno, se mi torej ne zdi potrebno preučiti drugi del prvega tožbenega razloga in drugi tožbeni razlog, na katera se sklicuje Komisija v utemeljitev svoje tožbe.

89. Kar zadeva zadnji tožbeni razlog, naj dodam, da se zdi njegova preučitev še toliko manj potrebna, saj je treba postopkovna pravila, sprejeta z izpodbijanim sklepom za pogajanje o osnutku revidiranega aranžmaja, šteti, da so že od samega začetka neveljavna, saj navedeni sklep ni bil sprejet na podlagi člena 207 PDEU in z njim torej niso upoštevane posebne postopkovne določbe, določene s tem členom.

90. Nazadnje Sodišču predlagam, naj ohrani učinke izpodbijanega sklepa do začetka veljavnosti novega akta Unije, ki ga bo nadomestil.

V. Stroški

91. V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker je Komisija predlagala, naj se Svetu naloži plačilo stroškov, in ker Svet ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

92. V skladu s členom 140(1) Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Helenska republika, Kraljevina Španija, Francoska republika, Italijanska republika, Madžarska, Kraljevina Nizozemska, Republika Avstrija, Portugalska republika, Slovaška republika, Združeno kraljestvo ter Parlament nosijo svoje stroške.

VI. Predlog

93. Glede na vse preudarke predlagam Sodišču, naj odloči tako:

1. Sklep Sveta z dne 7. maja 2015 o odobritvi začetka pogajanj o revidiranem Lizbonskem aranžmaju o označbah porekla in geografskih označbah se razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša na zadeve, ki spadajo v pristojnost Evropske unije.
2. Učinki tega sklepa se ohranijo do začetka veljavnosti novega akta Unije, ki ga bo nadomestil
3. Svetu se naloži plačilo stroškov.
4. Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Helenska republika, Kraljevina Španija, Francoska republika, Italijanska republika, Madžarska, Kraljevina Nizozemska, Republika Avstrija, Portugalska republika, Slovaška republika, Združeno kraljestvo ter Parlament nosijo svoje stroške.